

MURASZOMBAT ÉS VIDÉKE

MAGYAR ÉS VEND NYELVÜ VEGETES TARTALMÚ HETILAP.

— MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP. —

Kéziratok, levelek s egyéb szerkesztőségi közlemények a szerkesztőséghez intézendők.

Kéziratok vissza nem adatnak.

Előfizetési ár:
Egész évre 3 frt. Félévre 1 frt. 50 kr. Negyedévre 75 kr.
Egyes szám ára 10 kr. — Előzetes pénzek és reklama-
tíók a kiadóhivatalhoz intézendők.

Hirdetési díj: 4 hasábos petitors egyszeri hirdetésnél 5 kr.
többzöri hirdetésnél soronként 4 kr. Bélyegdíj 30 kr.

Nyilt-tér petitorsa 25 kr.

„Boldog új évet kívánok!”

Régi és kegyeletes szokás, hogy újévkor, barát, rokon és ismerős „boldog új évet kíván” egymásnak. A „Muraszombat és vidéke” is — bárcsak most született és kezdé meg pályafutását — „boldog új évet” kíván minden rendű és rangu olvasójának.

Oh de csak az a boldogság ne volna annyira a környezet- és körülményekhez, az idő kedvező és kedvezőtlen folyásához, az emberi természet- és foglalkozáshoz kötve, hanem csak úgy hozzá jutnánk, mint hajdan az arabiai puszták vándorai az égi mannaéhoz!? — Mai napság hiába valóság volna már a boldogságot ösmerett kezekkel várni, mert nem jön el magától, hanem rá, vagyis inkább ki kell szolgálni, úgy egyesek, mint egész családok és nemzeteknek. Ezért mondják: „Kiki saját boldogságának kovácsa.” Midőn kinek-kinek „boldog újévet kívánok”, ugyanekkor kívánom kell hölgyeinknek erőt és akaratot a minden szép és nemes pártolására, a család és haza boldogságát veszélyeztető divat majmolás és túlságos fényűzés legyőzésére, erőt és akaratot kell kívánom nekik arra, hogy a befolyásuk alatt álló férfiakat a ballépések, káros szokások és cselekvésektől visszatartassák s hogy gyermekeiket az Isten, haza és felebaráti szeretetben nevelhessék s ezáltal a „honleány” elnevezést kiérdemelhessék; közügyeinket vezető férfainknak kívánok erőt s akaratot hivataluknak pontos és lelkiismeretes betöltésére és a hazának olyaténképen való szeretésére, mely ne csak szavakban, de tettekben is nyilvánuljon. Biráinknak kívánom, hogy ítélet-mondásuknál, nehéz feladatukban mi se gátolja, egyedül lelkiismeretük a törvény és az igazság szavára hallgathatni. — Ügyvédeink csak olyan köz- és magánügyet vedelmezzenek, melyek a jog és igazsággal meg egyeznek, s különösen a váltó-nyegyek tett ünnepélyes fogadalmakat férfiasan váltásik be. — Orvosaink számára is kívánok valamit és pedig nem sok és gazdag beteg, hanem azon idő mielőbbi eljövését, amikor főfoglalatlóságukat mint az egészséges örei, az egészség fenntartásában találják s megérdemlett javadalmásukat is főleg ezután huztatják. — Lelkipásztorainknak türelmet a nyájak lelkeinek őrzéséhez és a népántói karnak, melyhez én magam is tartozom, kívánom, hogy fáradozás egyszer már ne csak elismerő szavak és a saját, lelkiismerete által jutalmaztassek.

„Blajzseno nouvo leto vam zselém!”

Sztára i dobra návada je ka k-nouvomi leti prijátelje, zsláhta ino znanci endragomi „blajzseno nouvo leto zseléjo.” I „Muraszombat és vidéke” esi rávno je li zdaj prisla na szvet’oszt i zacsnoła szvoje szteze bezsáj „blajzseno nouvo leto zselé” vszakoga réda i sztána cstenyárom szvojom.

Oh dabi szamo tou blajzsensztvo nejbilon nateliko k-okoulje i násztajom, k-vrejmena vugodnomic i nevugodnomic tekáji privézano, kaj bi li tak zlehka k-nyemi prisli kak nigda izraelitánci vu arabianszkoj púsztni k-nebeszkoj mani! Ali v-zsdányem cájti bi zse zaman esakali blajzsensztvo z-vklápdjani rokami, ár ono po zsebi ne pride k-nam, nego szi je vó májo zaslúzsiti tak poszebni lúdje, kak cejle rodbine i vesz národje. Zato zse právi: „Vszáki cslovek je szvoja blajzsensztva kovács.” Gda jazs ednomic vszakomic „blajzseni nouvo leto zselém,” rávno teda zseléti mam tak nasim páverszki zsenám, kak visisega sztána goszpám moues i volo, da sze po segi nenoszijo, velkoj précimbi i nouroj gidoszti nepodájo, ár etak rodbine i domovine blajzsensztvo zlehka zackokajo, moues i volo zseléti mam nyim k-tomi, da pod szvojom oblázstjov sztojece moueze od húdi sztopájov, kvárni návad i csinény zadrzsávati, szvojo dezo vu lubézni Bogá, domovine i bliznyega gorihránti i z-tém tálom zsebé vrejdu vesziti morejo za „csérí domovné” sze imenfvati; obesinszki dejli nasi ravnitelom zselém moues i volo, da szvojo csészat oupisno i pouleg dásne vejszti szpunyávajo, i domovino nej szamo z-vúsztami, nego i z-djánjem lúbjo. Nasim szodezom zselém, da ji pri szoudjenji vu tezsok goridányi nyihovam nikse doobi nászjt nezadrzsáva, steri bi zse z-reesjov dásne vezviti, právle i pravice protivio. — Fiskalisje nasi naj szamo táksa obesinszka i poszebna dugoványa bránijo, stera zse z-právsztvom i pravícov vjedínajo, i poszebno morejo zdrzsati kaj mouzje ono ouzsvetno oblubo, stero szo na „váltó” oupravice doidjái.

Nasim vracsetelom tádi nika zselém, ali nej doszta i bogati beteznikom, nego tou, naj on cájt kak najprvle naprejpride, gda oni szvojo glávno oupravico kak zdrávja varivácske vu obdrzsáványi zdrávja lúdi nahájajo, i tádi zaslúseno pláco szvojo nájbale za tou vóvdáj-lati májo; dúhovnim pasztérom nasim zselém trplivoszta, da

T Á R C Z A.

Nótárus uram és Mihály gazda beszélgetései.

M. Hát az igaz notárus ur, hogy karácsonytól fogva egy újságot adnak ki Muraszombathban, amelyiknek a fele magyarul, fele pedig vendül van?

N. Biz igaz Mihály barátom, én is meghozhatom, mert olvastam belőle egy darabot, és én igen jó gondolattal tartom ezt a kezdeményezést.

M. No már én nem látom annak az újságnak semmi hasznát sem! Amit szegény embernek tudnia kell, azt megtanulja falujában az apjától meg az ismerőseitől. Az újságban csak az uraknak való dolgok vannak, szegény embernek abból semmi haszna sincs.

N. Igen igen rossz uton jár Mihály gazda, midőn így beszél. Ma már csupán a nyers erő felhasználása mellett teljesített munkánkat — vajmi csekély hasznát látjuk. — Ott állunk, hogy az esznek az elsőbbséget a tett fölött minduntalan el kell ismerünk. Az az ész pedig édes barátom nem terem kikészítve, hanem azt gyarajntani — pallérozni kell, ezt pedig csak hasznos olvasmányok által érhetjük el.

Azt az újságot olyan emberek írják ott Muraszombathban, akik közöttünk elve tudják — ismerik bajainkat, akiknek tapasztalata — tanulmánya, párosulva jóakarattal segíteni f-g, hogy megismerhessük a módokat, melyekkel már meglévő bajainkat orvosolhassuk, s a netán bekövetkezőket elháríthatunk. Első és főlása, hogy kétféle nyelven lesz írva. Ez egyik részről azt eredményezi, hogy hivatalnekeink, ügyvédeink s mindazok, akikre rá szorultunk s kik a vend nyelvet vagy éppen nem, vagy csak kevésbé bírnak, — megfognak abból vendül tanulni, és a másik részről azoknak, kik csupán a vend nyelvet bírnak, — alkalunk lesz a magyar nyelvet elsajátítani. Már pedig nagyobb jót nem tehet velünk senki, mint aki ezen két célt lehetségesíti.

Azt úgy hiszem maga is tapasztalta már Mihály gazda, hogy mily nagy baj, ha az ügyes-bajos ember nem tudja magát a saját nyelven megértetni.

De nemcsak hasznos dolog az, hogy saját vend nyelvünk mellett még a magyart is tudjuk: hanem kötelesség is.

Kaj szi Miska gazda ino goszpom notárus v-esászi v-esászi gucsijo.

Miska: Jeli je pa to isztina, goszpom notárus? ka de v-Szoboti od szvé-toga dnevna mao, edna novina vódana vu szlovenszkomic i vogszkom jezikú?

Notárus: Isztina je, Miska priatel. Jasz ju túdi dám nosziti. Ár szam, zs-nyé steo eden lejpi falat, i szam jáko dobro miszo najso to zacsinyanye.

M. No jazs pa nikaj hasznovitoga ne vidim v-toj novini. Ka je potrejno ednomic szrmák csloveki znati, to zse lejko vu szvojoj véli navest od ocsé i zdnázov. V-novini zse szamo za goszode najdejo dásni i szrmák cslovek z-tisztoza níksega haszka nena.

N. Ohó Miska! Vi jáko jo lágójoj ponti hodite, da etak miszíte. Dnesz zse jedino z-telovnom mesjov oupravénih del haszék — je jáko máli. Dnesz zse tám sztojtomo, ka pameti (rázum) prvost moremo szjeznati vuvszem ober teja. Pamet zse pa, moj drázi, nejporidi vóoprávlena; nego moremo jo z-dobrim i z-lejpin z-stenjom i hasznoviti v-csenjom z-biszriti. — V-Szoboti ono novino pa táksi lídje pisejo, ki med nami szivoci dobro znájo i poznajo naso nevole i potrejbines. Pa túdi májo vucenoszti i dobro voljo vktuprikapcseno, nam pokázati one prilike, z-sterimici nase nevole i potrejbines lezje odrinomic i zvrásemio.

Naj véksi haszék té novine pa sztoji vu tom, ka je vu dvóma jeztkoma piszana. Ár sze zs-nyé lejko naveszjo, nejmore: cseszniki, fiskális, i vszi, stera szlovin vécstrát potrejbje. Ali ki szamo szlovenszki jeziki gucsijo, oni sze pa lejko vogszkoja naveszjo. I tak vékso dobro nam szkoro drúgi misze nenre szkázati, kak on, ki to k-elli prrelati zselje.

Tak miszlim, ka szte to zse száni prestimávái Miska, ka kak velka nevolva je, esi eslovik vu szvojoj delaj zse nenre z-laszitvinim jezikom pogucsati.

De nej szamo hasznovito delo je tou, esi zse pouleg szlovenszkoja jezika i vogszki jeziki navestimo — nego je to túdi nasa velka dúsnozst?

Vejm je Vógerszki Orszáj nasa lúblena domovina i ta je roditeljszka nasa mati. Jeli tak nebi bíla ta új véksa nezaválnosz od deicz, esi bi zse nebi trúdíni navestiti materiszki jezic te, gda na to priliko májo.

Egészség, békesség és megelégedés nélkül nincsen boldogság. Kivánon azért, hogy a kinzó nyavalyák s pusztító járványok maradjanak tőlünk távol örökre; ne szakítson ki a halál egyetlen gyermekeket se szerető szülei karjai közül és óvjon Isten minden kisedet a korai árvaságtól. Számázve legyen közlünk minden vizsály, gyáldlet és szerencsétlenség s ezek helyett lakozzék közöttünk a béke, szeretet és könyörületesség, teremjen bőven buzánk, borunk és mindaz, ami életünk fontantartására, jólétünk előmozdítására szükséges. Végül a „Muraszombat és vidéké”-nek kívánok sok olvasót és előfőzetőt s hogy az előfőzetési díjat olvasó közönségének lassan-lassan, de dusan visszafizethesse — szellemi kincsekben. GAÁL LAJOS.

Valamit a magyarnyelv elsajátításának módjáról.

(cs.) Ujat nem fogok, nem is tudok e tárgyban felhozni, mert vagy már indítványozták azt, vagy pedig csak a dolog természetes útjára mutatok, mely szintén régi.

Hadd említsen fel legelső sorban az óvodákat (gyermekkerteket). Meg kell azonban jegyezni, hogy csak a legprimitívabb állapotjában fogadom el az óvodát, mert egy bérlakás magyar óvodánól, vagy ha ez nincs, egy magyarájuk s értelmi asszonytól, mely többi esetben a helybeli tanító felügyelőre volna bízandó az intézet — megalakítaná azt: az egyes felszerelések még elmaradhatnának — keressen a természet öleiben szemléltető eszközt: hogy annál több ily údvös intézet állíthatnák fel a nem magyar ajku vidékeinken. — Legyen továbbá ezen intézet egyszerű.

Hogy ezen intézménynek még e czélján kívül sok jó s údvös oldala van, szükségellen itt megemlítenem; azonban mégsem hagyhatom érintetlenül a gyakori tüzeseteket, melyeknek többnyire a tudatlan, felügyelet nélküli gyermekek voltak okozói. (A Szombathelyi most megalakult óvodagyűlésre e tárgyban nemcsak feladat vár. Szerk.)

Ezen intézményt már annál is inkább pártolom, mert: mint annyilyenlét az anyatejtel, úgy hazánk szép nyelvét is, e korában, a csecsemőkörben szivná már be a gyermek! — Ha edés szülei nem voltak magyar-ajkuak, úgy legyen mindenkor a magyar anyja — az óvoda, a magyar atyja pedig a néptanoda.

Hat éves korában, mint a törvény is rendeli, a gyermek az iskola falai közé jut s ott több időt felel egész 11, illetve 15 éves koráig. Ezen időszokról szólani nem tüztem ki feladatunk most, csakis az iskola falain kívül töltendő időről akarok egy-est mándi mondani. Hiszen tudjuk, hogy ezen iskolatölgatási időnek jó részét az iskolán kívül tölti a gyermek; mely idő alatt — mint mondani szokunk — ismét rommá válik az, amit az iskola épített. Tehát hassunk oda, hogy oly módú taládjunk, melyvel elér eredménytünk (itt csak a magyarnyelvben tett élménetet értém) biztosíthatjuk. Ezt elérjük, ha gyermekeinket alkalmas magyar községbe eszerébe avagy szolgálatba adjuk.

Elegendőképp elértük célunkat, ha gyermekeink csak a nagy szűnőidőt töltik magyarájuk lakosság közt, mely esetben az új terv kezdetével ismét visszatérhetnének. Így a tisztán magyarájuk lakosok közt, az óvoda s a néptanodában szerzett magyarnyelvi ismereteiket gyakorlatilag alkalmazhatnák, mely ismeret így megszilárdulva, a tanítás koronáját képezné.

De szóljunk e terv első s czélirányos kivételéről is. Néptük egyik nyelvét, a vend nyelvet ritkán iparkodunk elsajátítani, így tehát az egyik óléso mód: a csere nagyon gyér alkalom lesz; marad még két eszköz, u. m. a gyermekek kiadása magyarájuk községbe szolgálatra, vagy fizetés melletti eltartásra.

Hogy vend néptük gyermekeit szívesen küldi magyar helyekre szolgálni, az ismeretes; de hogy a szüle gyermeke után fizetne is, az már ritkább jelenség, mert anyagi állapotja nem engedi, különösen pedig, mert szükségellen tartja az ily kiadást.

Legyen megengedve most arról szólnom, hogy mennyiben lehetne fönti jelenségeket a magyarnyelv terjesztésének szolgálatába fogadni úgy, hogy az eredmény áldásos, általános legyen, tehát nemcsak az egyedi eredményt, hanem az általánost akarom vele elérni, azaz: képezze a tanításnak koronáját. —

Hogy a nép gyermekei szívesen mennek s régi szokáson alapulólag járnak is magyarájuk községbe szolgálni, az tény; iparkodjunk azért azt mind jobban általánossá tenni, egyuttal oda hatni, hogy ily magyarájuk községbe menjenek szolgálni, ahol tisztán beszéljük a magyar nyelvet.

Ez igényben a magyar község néptanítóhoz intézzünk felhívást. Ok ugyanis tudhatnánk velünk idejkorán, hogy hány ózó-gyermek szükséges az ottani gazdáknak s mily feltétel mellett fogadják fel ezen gyermekeket, végül hajlandók-e a gazdák fizetés mellett fogadni ajku gyermekeket 2-3 hóra elfogadni. Ezen idegenajku gyermekekre utasítva a helybeli tanító volna hivatva felügyelni s nekik egyben-másban utasítást adni. — Így az a jó is el volna érhető, hogy gyermekeink nem egyenkint, hanem

dúse verno paszėjo i vucsitelom, k-sterim i jasz szlisim, zselém, da sze nyihovi trüdi ednouk zse nej li z-prousztimi recsmi i nyihovomi dusnoj vejszti obloungao.

Brezi zdrávja, mira i zadovolnoszti nega blájzensztyva. Zselém záto, naj tezszi betegi i opúsztsávajouce kúge k-nam nigdar nepri-dejo, naj szmrt ednga deteta nevzeme vkraj od lübléni roditeloy i vari Boug vszákó detejece od rángoa szíroinsztyva.

Pregnána bojdi od nász vszáká nezlozszoszt, vszákó odúrjáványe i vszáká neszreca i meszto tej naj prebiva med nami mér, lübézen i szmilenoszt; daj nam Boug vnogá szilja, vína i vszega pouvati, ka nam je k-zstíki i naprejpomogányi blájzensztyva potrejbno. Nakonci zselém: „Muraszombat és vidéké” novini doszta estenyárov i naprejplácsnomy i zselém naj tš liszt szvojo naprejplácsno eajno vsztem estenyárov pomali, ali bogato názaj moro plácsati ... vu dšhovni kincsaj. GAÁL LAJOS.

Nika od vesnyá-forme vogrzszkoga jezika.

Nouvoa ne zselém, ni nevem vu tom dugoványi naprejprineszti, ár szo zse ali preporácsali ono, ali pa szamo na toga dela isztinszko pout pokázsem, stera je zse túdi dávna.

Nájobprvim nam naprej prineszti detecea obranbnice. Ali da to obranbnico szamo v-náj zacetnejsoj sztávi zselém, ár edno z-arende zeto prebivalisce z-ednov vogrzszkob obranbnicov, ali csi takse nega, z-ednov vogrzszkoga obestetjnya i jezika znánov zsenzkov, vu steroem szlednyem szpadáji bi sze pazitelstvo obranbnice na vu meszti boducega vucsitelá moglo zavupíti — bi jo goriposztavíto; ta potrejbna nistera szpráva zdaj eszse lehkó tá osztáne — naj iszese vu narocsaj nátüre zapregled dugoványe — ka bi sze naj ten vees taksi zvelicsanzsiki obranbnic moglo góri posztaviti na ti nej vogrzszkoga jezika krajnjaj. — Naj bude nadate ta obranbnice prouszta.

Ka eto posztávlánye zvintoga czlja vnogo dobri i zvelicsanzsiki sztránov má, tou mi je nej potrejbno tá naprejnoszti, pa dínok nemem tá zatáhtíti te vnouge ognye szpadáje, sterim je navése ta nezevesena, brezi pazke bodoucsa decza zrok. (V-Szombathelyi zdaj vjednomo obranbnic-túváristvo vu tom dugoványi lejpo goridánye má. Brodntk.)

Eto posztávlánye ztem-hole zselém, ár kak dejte materszki jezik z-materszkim mlejkom czéza v-szebe, tak sešém naj bi nase domovine te l-jpi jezik túdi vu tom czajtí, tou je vu czecztanzsiti vszebe zelou! — Csi szo nyemi roditelje nej bílt vougri, naj nyemi boude v-szígádr vogrzska mati — ta obranbnice, vogrzsiki ocsa pa národna soula.

Vu sešzt lejti sztaroszti, kak právda veft, dejte med solszke sztemé príde i tam troši szvoje vremenem czelou do 12-i túdi do 15 lejti sztaroszti. Od etoga vremenega gúcsati mi je ni nej nakanyeno goridánye zdaj, szamo odzvána soule szpunyávajoucsaga czájta sešém gúcsati. Ali da známo, ka etoga v-soulo hodécsaga vremenega eden veftki tá dejte itak túdi odzvána soule szpunyáva; v-steroem czajtí — kak sego mámo práviti — pa ztú pszótáne ono, ka je soula góri posztávitá. Tá moremo tak delati, naj vogrzszkom jeziki opravlen, naprejdejnje raznim) lehkó ogvátsamo. Tou sze zgoti, csi nase deczo vu prílicese vogrzske vesznice v-soulo ali na szlúszbo dámo.

Zadoszta szmo k-zstíki príšli, csi do decza szamo vu tom velkom nehajnyemi vogrzszkoga jezika mesztancsari, vu steroem szpadáji bi z-zacetkom nouvoa vogrzska leta pa lehkó nászaj domouzpríšli. — Tak bi lehkó medtími vogrzszkími mesztancsari vu obranbnici i vu národnoj souli szpráveno vogrzska jezika znánye prítko meli núczati, stero znánye etak potrejbno, bi vesnyá koroumo zadeleno.

Ali guesmo od toga namínáványe fal — íno czilnogo vepzeláványe tá lí. Nasega szlovenszkoga národa jezika sze vougri jakó nepásejjo navestíti, tak ta edna fal prítko membá jáko rejtko nuzána bou; — osztáne eszse dvojnaja pout, kakti deczá tádávénye vu vogrzske vesznice naszútszbo, ali na drsznjaja za plácsa.

Ka nas szlovenszki národ szvojo deczo rád poszta na vogrzska mejszta szlúszit, tou je znáno; ali ka bi roditel za szvojmí detetom plácsao túdi, tou je sze bole rejtká zgotba, ár nyemi nyevga sztáva nedopúszti i naimre za nepotrejbno drzi etake vóvávénye.

Naj mi dopúcsese bou zdaj odtođa nika práviti, na keliko bi megoucsa bilon tá vise imenúvna známjánye ali szí prítko vu vogrzska jezika razsztráványe szlúszbo nájdí tak, ka bi vesnyá blagoszlovno i vszpozvoleno bilon, ár nesešém szamo pri ti edni té czil doszognoti, nego vszpoprej pri vszakszem, tou je tou naj vesimí eto nasega vesnyá koroumo.

Csi národa decza rada ide i pouleg sztáre náváde túdi hodjio vu vogrzs-

Hisz Magyarország edes hazánk — ez a szülő edes anyánk: — nem volna hát hálátlanság a gyermekektől, ha edes anyjuk nyelvét meg nem tanulnák akkor, midőn arra alkalom nyílik.

Látja edes barátom, ezen a darab földön, amelyet Magyarországnak, edes hazánknak nevezünk, — el 6-7 millió magyar, és mintegy 40-50 ezer vend ajku polgár, tehát a magyar ajku több mint százszor annyit, mint a vend ajku.

Ha most ez a százszor annyi ember arra kér fel bennünket, hogy a mi vend nyelvünk mellé meg tanuljuk meg az övét is, nem a tisztességes kötelességtudás parancsolja-e, hogy kívánásának eleget tegyünk?

E szerint természetes dolog, hogy magyarul törvényezünk, hogy a falunkból is alig léphetünk ki a nélkül, hogy a magyar nyelvre szükség ne volna és hogy ugyancsak haszonnal jár az ránk nevez, hogyha minden sor írásért nem kell befutni a falut, és embert keresni, ki azt nekünk megmagyarázza.

M. Abba már tökéletes igazsága van notárus ur.

N. De ha meg olyan ember akadna is, aki nem tudná a saját maga érdekeit jól felmérni és -et gondolat, hogy neki bizony annak a magyar nyelvnek a megtanulására nincs szüksége: az is kénytelen lenne meggyőződni, hogy annak az újságnak az olvasásából hasznot merít, mert lesznek benne hasznos utmutatók a földművelésre — felvilágosítások a helyes marhatenyésztés körül, — ismertetések a törvények, amelyek tudni minden polgárnak szükséges, egy szóval a ki gyermekeivelben valamit tanult, az azt gyaráthatja, aki elmulasztotta: pótolhatja.

M. És mit kell azért fizetni notárus úr?

N. Még ne ijedjen gazdám, nem sekat mondek, csak 75 kr. egy fertő s ztendőre, kap ezért minden vasárnap egy újságot vagyis összesen 13 droot, nem kerül tehát egy drb 6 krajczárba sem. — Ha egy fertály esztendeig olvassa gazdám, tudom bizonyosan meg fog győződni az általam most elmondottak helyességéről. Hogy egy legyen — adja Isten! K. K.

Vidite drági priateľ, na tom falati zemle, steroza za Vogrzsiki Ország i za nase domovino imenúvno — zsvft 6-7 milionov vougri i 40-50 jezer szlovenscov, tak vogrzszkoga jezika lüdihi je sztukrát vees, kak szlovenszkoga jezika. Csi tak sztoú krát vees lüdihi naszpozszki, ka bi sze pouleg szlovenszkoga jezika i nyoug vogrzsiki jezik navésiti — jelí nám to ne zapovídávle zse szamo postene dúsznoszti znanosz, naj tómi zselejnyí zadoszta vesintno.

Pouleg toga je tak jáko nátszúszko, kaj je právda vogrzska i ka nanes nemreuo z-vezsi sztoúptí, ka bi neki nám potrejbno bio vogrzsiki jezik. I z-velkími haszkom hodi i tou, csi nám ne trbej v-szígádr po veszi iszkati cslo-veka, ki bi nám níkelo vogrzsiki redov — raztolmaeso!

M. V-tem zse puo inzino májo goszpon notárus.

N. Ali csi bi sze i najso taksi cslovik, ki szám szvoj haszek nevej dobro prípríjetí miszlví, ka nyemi nej trbej znati vogrzsiki jezik, eszse i té de z-nyéj (najmre z-tou novej) veftki haszek zájnoa. Ár budo v-nyéj hasz-voztína kázila. Kak trbej esedno pole obdelati; kak z-veksím haszkom máro krmívi. Nájdjejo sz vnyej právde, stera vszákí domovinesar more znati. Z-ednov rejevsoj: csi sze je stoj ka vu detínszví vszio, to teško z- z-tov novinov pou-ovft. Ki je pa za múdo sze vesíti, on sze pa lejko vsft.

M. Ka pa trbej plácsati za nyo, goszpon notárus?

N. Ne zoszágajte sze Miska — nej doszta. Szamo 75 krajczarov na fertao leta. Dobite tak tá péneze vszako nedelo eden novino. To je vkúp 13 novina. Níti ne kosta tak edne 6 krajczarov. Csi te to novino szamo eden fertao leta steli Miska, tak previdite, ka je vsze velka isztína, ka szam vám právo. — Ka de tak, daj Boug! K. K.

egyszerre hagnak itt iskoláinkat: tehát velük a tanítást rendszeresen be lehetne fejteni.

Megemlítém azt is, hogy tán egynehány szülő fizetés mellett is kizárja gyermekét magyarajkú községekbe, azonban ez csak egyrésztől telik ki. Sokan lesznek a vannak azonban, kik gyermekeiket ha szolgálatba adni nem sikerül nekik, vagyontalanságuk miatt otthon kénytelenek azokat tartani. — Itt kellene ismét a Tek. megyei közigazgatási bizottságnak a kezdő lépést megtenni akként, hogy az idegen ajkú s szegény gyermekeket fizetés mellett küldenie magyarajkú községekbe a nagy szünidőn át, mely kiadást a magyar nyelv-alap (francia-szász) kamatjának egyik részével kellene fedezni. (Ezt illetőleg a marasombatjárasi tanító-kör már felterjesztett egy kérvényt a Tek. megyei közigazgatási bizottsághoz. De arra válasz még nem érkezett; az 1883. évi tavaszi közgyűlésen pedig elhatározta a kör, hogy Gaál L. tanító ur Domonkosfán s én járjunk a csere ügyében a népkézre; kijelentjük egyuttal, hogy e tárgyban felvilágosítás- s utasítással mindig szívesen szolgálunk. Szerk.)

Hiszem, hogy e tárgyról, de különösen a felállítandó óvodákról még lesz alkalmunk eszméserést folytatni.

Minden mesterség kincsébánya.

— Samu József „Élet- és nevelés rajza”-ból. —

Egy tanulmányt az iskolában mindig lehangolt-, kedvetlen-, szótlanak találhat, hiányzott benne az a szellemi elevenség, mely az elégedett család-ból származó gyermekeket szokta jellemelni.

A gyermekeknek mutatkozó ezen állapot mindig felkeltő figyelmemet, az ily jelenséget nem szoktam abban hagyni, hanem törekedtem az okot kifürkészni. Felkerestem tehát a gyermek szüleit.

Amint az utca-ajtón betérek, a szobából halottas ének hangjai ütök meg fülemet, gondolám: halott van a háznál.

Az asszonyt az udvaron találtam, száraz galyat szedegetett, oda köszönök neki, azután azt kérdezem: ki halt meg náluk?

Nem halt meg itt kérem senki sem; hanem tudja lelkem, megkövetem szépes, ez a mi mesterségünk nagyon gyarló, a férjem mindig kedvetlen és kezesürebbe olyan halottai szoltárokat énekelget. A mi házukban ha nincs is halott, biz ez olyai, mintha mindig ki volna valaki terítve. De kérem tessék belül kerülni.

Beközönten tehát és magyar szokás szerint hasznos munkát kívántam a gazdáknak.

Nem igen hasznos biz ez uram, de hát mit tegyen a szegény ember, élnie csak kell.

Már hogynye volna a mesterség hasznos? Azt szokták mondani, a mesterség kincsébánya.

Lehet, hogy más mesterség kincsébánya, de az én mesterségemnél már alábbvaló alig lehet.

Hogyan? Kérdezem az embert.

Hát úgy, hogy biz ez hitvány egy mesterség. Nekünk csak akkor van dolgnak, ha munkát hoznak. Néha igaz, hogy van elegendő, úgy, hogy alig győzőm: de többször megpiskálhatom a fogam, ha volna mitől.

Talán még sínes egészen úgy, amint mondja. Az igaz, hogy az már kellemetlen dolog, ha nincs egész éven át munkája; mert amit egy időben keres, a másban elfogyasztja azt. De ezen talán lehetne segíteni. Én ismerem takácsot, ki őszel bevásárol néhány mázas kendert, lent, telen kiadja szegény asszonyoknak fonn, meg a felesége is pergetti az orsót; e fonlat azután azután időben szövi meg. mikor nincs egyéb dolga. A takácséjótlan vásznat mindig jó pénzért megveszik; mert az három annyi ideig is eltart. Az ilyen vásznat azután, ha még ki is van fehérítve, vagy a piaczon, vagy pedig kereskedőknek, bizonyosoknak adja el. Maga szája vallása, hogy ily módon több haszna van mesterségében, mint a hozott fonal megszövéseben.

Ezt már csakugyan jól mondja az ur, lám én még nem is jöttem orra a gondolatra, pedig ha egy kicsit ősszedésem magamat, én is megtehetném, de meg is tesztem, hisz az én feleségem is tudja az orsót pergetni.

Ha ön csak keszerg, azzal ugyan nem segít sorsán, sőt elidegeníti az embereket; mert a szomorú hágat még a fecske is kerülni. Mindig szívesebben keressük fel a vidám embereket, mint az olyanokat, kik örökös panaszadnak.

Az igaz, mert már oda jutottam, hogy csak azok keresnek fel, kiknek sietős a munkájuk.

Azután ne higgye ám, hogy az ön mestersége utolsó.

Az a takács, ki az első vásznat előállította, egyszerre gazdag lett; mert századokon keresztül csak a királyok családjának volt fehér ruhája. Azok, kik nagynehezen szert tettek valamely vászonnál ruhára, biz azt nem vetették le, míg el nem szakadt, mert nem volt több egy pár fehér ruhájuknál. VII. Károly, francia király udvarában egyedül a királyneik volt két inge.

De nézzük tovább. Nem vászon-e az, mibe világ-ra jött kisedett legelőször takarjáták, nem vászonnál készült ruhát ad-e a menyasszony, eljegyzett vőlegényének legelső ajándékul, nem azt mutatja-e be a menyasszony legelső is, mint szorgalmas munkásságának gyümölcsét, nem abba takarják-e utóljára az embert, midőn bucsút mond a világnak; nem oda törekszik-e minden jórával, hogy legalább tisztességes fehérruhával legyen ellátva?

Hogy volna az ön mestersége utolsó, hisz legelőször is azzal takarjuk be testünket, s mint valamely drága öltözképed megbecsüljük, mely egészségünk fontantja. Más ruhát könnyebben nélkülözhetünk, de a fehér ruhát nem. Még az a bankó is, melyért dolgozik, az az ön mesterségéből kerül ki.

No mondja-e még, hogy mester-ége utolsó?

Dehogyan mondom uram több-t, ezután bízské lesznek mesterségemre és ha dolgozom, nem fog többé tőlem senki hallani siralmas nótat, hanem azt dalolom: „Ej, haj, feleségem tán megélnék valahogy!” Ugy-e kedves feleségem te is segít-sz dalolni?

Az asszony csak könnyeit törülgette és hálásan pillantott raám.

No tanító ur, most igazán a jó Isten vezette hozzáink. Minden szavát lelkembe véstem és úgy érzem, hogy mi még boldog napokat fogunk élni. Adja Isten, hogy úgy legyen.

Hogy látogatásom nem volt eredmény nélkül, azt legjobban észrevettem a gyermekek. Két-három hét múlva a gyermek arczinae kezdett élénkülni, viselkedés az ömértet felebredésének bizonyos tünetei mutatkoztak. Szélesre éntekb, idebb, kedélye vidámabb hangulatot vett fel és tevékenysége fokozottab értelet tanúsított. E szellemi állapot ugy tül föl előttem, mint aki nehézet betegségből kezd lábadozni.

Néhány év múlva az utcán találkozom az emberrel. Alig ismertem rá. Csinosan fel volt öltözve s oly bízósan lépegetett, mintha csakugyan ő találta volna fel a vászonszövés mesterségét.

Megállított. Ekkor röviden elmondta, hogy azóta élete nagy változáson ment keresztül. Most három-négy legény folyton dolgozik műhelyében, kik

koga jezika vesznice szluszit, — pascimo sze mi tou návado kembolo razbriti z-ednim tá cilati, naj vu takse vesznice idejo szluszit, gde esziz.o gueszto vogrzski.

Vu etom dugoványi k-tím vgrszki vesznice vucitelom poslimo goripozávanye.

Oni nam lekho pričjziti naznánye dajo, kelko paszterszke decze je potrebnio tisztim vértom i v-kakso forma bi njáljori gorico deczo i nasz-lejndnye jeli szo prvohni za pláco túhinszkoga jezika deczo na 2—3 mejszeczta tá zéti.

Na eto túhinszkoga jezika bodouese deczo bi pa te tam vu meszti szto-jérsi vucitel megoe gori paziti i nyim v-ednom ali v-drígrom tanács dani. Tak bi tou edno dobru túdi zadobulí, ka nam decza nebi po ednom, nego vszki na ednook nihali tú soulo, pa bi zsnými vesénye lekho redovno dokoncsali.

Naprej szam primesazo i tou, ka zná bidti nisteri roditel zaplácsno túdi vóda szvoje dejte vu vogrskoga jezika vesznice, ali tou szamo maím ide v. Doszta ji bou i jeszte pá, ki szvoje deczo, esi je v-szluzsbo nem-rejo dati, za szirnastva valo morejo domá odbrzsalí. Tú bi pá plemenita zavpnoszet vármegyojszkoga ravnteliszva mogla te prvi sztopaj vesmiti tak, ka bi to túhinszkoga jezika bodouese szirnasko deczo za pláco poszala vu vogrské vesznice vu tom velkom prehejányi soule, stero vódványe bi z-ednim interesa vogrskoga jezika sume trbelo odnásati. (Eto dosztájajoucs je szobocskoga jársza „tanító-kör” zedno prsnouy poszloae gori k-plemenitoy vármegyojszkoj zavpnoszti, ali na tou je eszce odgovora nej priso nazáj; i na 1883. leta szprotolesnyem krouznom szprávisci je to szkoncsao krouzs, ka goszpon Gaál L. vucitel v-Domankiszeczi i jazs vu dugoványi membe naj lzusvni na rouke hodiva; vónavesztime z-etuou potjouy, ka tom deli preszvecényi i opotejnye vszgidár rád dámo. Brodník.)

Od etoga dela, ali naímre od tí goriposztaáviani obranbicz mo eszce veszkrát prítko meli sze zmislávati.

Vszáka mestria je kincsna-bajca.

Ednoga szvojeja vucsenéka szem vu souli vszgidár tiszno, — tíhoga naisao, falila je vu nyem ona dúhovna zdronozost, stera sze pri z-zadovolno familie szhájajoucsaj deci nahája.

Pri deci sze szkaszívajoucsa táksa sztáva mi je vszgidár zbdíla paz-lyosvot a táksa, pripotjé szem niglar nej zaniháó, nego szem setávao nyega zrok vó zgrúntati. Gori szem poszkoae tak deteta roditele.

Kak na dvora (vilicisne) dveri notrisztoupim, z-hízse mi mrtveosne peszmi glász napuni vúha i miszlo szem: mrtvecz jeszte pri hrámi.

Zenszko szem na dvouri naisao, szúho veje je brála, poklouim sze nyje, potom jo pítam: sto je mrou privasz?

Nej je mrou eti prosjim niszce: nego znájo drágo moj, molim sze nyim lepon, nasa mestria je jáko szlaba, mouzs mi je vszgidár túszen i v-szvojoj brikoszti mrtveosne szoltáre popejva. Vu nász hrámi, esi glih nega mrtveca, je bogme tak, liki esi bi vszgidár sto vórem preszjetjio bio. Ali proszim ji naj notri sztopajou.

Notri szem sze poklono tak i pouleg vogrské návade szem hasznovito delo zelo vérti.

Nej je bogme jáko hasznovito tou, moj goszpoud, ali ka szí vej szirn-mák eszlovak, sziveti nyemi je potrebnio.

Ali kak bi mestria nej hasznovita? bila? Táak právjio, kaj je mestria kincsna bajca.

Mogouese, kaj je drúga mestrija kincsna-bajca, ali od moje mestrie nevolnejca kamaj jeszte.

Kak? pítam toga eszlovak.

No tak, kaj je tou bogme bozsna mestria.

Mi li szamo te mámo delo, esi nam je sto prínesze! Iszina, kaj vesvási mámo zadoszta, nateliko, kaj komaj ládam zs-nyim, ali veszkrát bi szí rad trejbo zobé, da bi li bilou odjok.

Lejtko je dónok nej vsze ezouet tak, kak právite. Iszina, kaj je tou neprietno, esi nemate ezjejo leto dela; ár ka vu ednom hipi príszecste, vu drígrom potrosite. Ali z-toga bi sze lejtko zmogli. Jasz poznam tákszca, ki v-jeszén küpi nisteri czent predíva, v-zími je vóda szirnaskim zsenzskam preszt, i zsená nyemi túdi brni z-kolovortom; tou prejoun potom v-táksém hipi szotká, drágo drúgoga dela nema. Tákséson plátno vszgidár za drage pejeuze kúpjio, ár ono trikrát tak dugo trpi, kak drúgo. Táksé plátno potm, esi je i szplejzáo, ali na plázi, ali pa trszesóm, zavítaneczom odú. Szám vadljúe, kaj tak vees haszka má z-mestrie, kak prik t-kanyej prínesze nej prejej.

Tou szem uprav dobro právjio goszpoud, vis jasz szem szí nej znao tou zmiszliti, pa esi bi sze malo vkúppoubro, bi jasz túdi lejtko tak delo, ali tak bom i esinio, vej moja zsená túdi zná kolovort guniti.

Csi te sze vi szamo szalosz-íli, z-tejm szí rávno níkaj nezmorete, eszce i odónorté od zebe lúdi; ár sze túszni hrámouy eszce i laszizvica ogible. Vszgidár ráj poszicsemo veszle lúdi, kak táksé, ki sze naveke szamo touzsjio.

Tou je iszina, ár szem sze na tou prisao, kaj me szamo oni poszicsejo, ki szilno delo májo.

Nevórté tak, kaj je vasa mestria tá naj szlejdnya.

On táksé, kí je to prvo plátno naprejosztavo, je naednok bogat pouzsto; ár szo po vnes zstou lejtaj szamo kráeszke familie noszile bejli (plateni) gvant. Oni, kejm je ednook mogouese bilou zebi z-kaktim fáloom plateni gvant szpravití, szo bogme teosasz nej djo vrgli, pokces sze je nejaztrigo, ár szo nej meli vees kak eden pár bejloga gvanta. Vu dvouri VII. Károlyra franczszkoga králja je szamo králica mejja drvo szrakizci.

Ali glédájmo dale. Jeli szem nepovjio vu plátno to málo dejtce precí oprvim gda naszveje pride, jeli je nej z-plátna zgotovleni on gvant, z-sterim sznehja szvojeja mladozsenae naj oprvim obdarúje, jeli nepokázse sznehja naj oprvim ono kak szád zvoje paszevise delavoszjeli, jeli nepokri jejo eszlovak naszlejdnye z-plátom, gda sze szloboud vzeme od szveta; jeli je nej vszákí posteni eszlovak na tom, naj szí kamezsi post-nej bejli gvant szpravi?

Kak bi bila vasa mestria najszlejdnya, vejm za-nyé nápravou pokrijemo touje szvoje i kak káksé drágo oblesalo varjemo, stero zdrzi nase zdrávje. Brezi drúgoga gvanta szmo leszé, ali brezi bejloga nej. Eszce i banke, za stere delate, z-vase mestrie szhájio.

No jeli te pravli eszce, kaj je vasa mestria szlejdnya?

Dekaj mo pravto vees goszpoud, po etem toga bom sze stímoo z-szvojoj mestriov i esi bom delao, nego niszce vees od méne eszce plakajoucsou nouto, nego bom eto danájko: „Ej haj, zsená moja veszle vu návela míva.” Jeli líbléna moja zsenica, i bos mi túdi pomáglá hvalekátci?

Zsenszka szí je szkúze brízala i zbalvno sze je zglédnoa naméne.

No goszpoun vucitel, zdaj je zaisztino te dober Bong pripelao k-nam Vszáko nyihovo rojes szem na szrév zvela i tak sze mi vidi, kaj mo eszce blajszene dné sziveli.

Bong dáj, naj tak bode!

Kaj je moj prígléd nej bio brezi haszka, tou szem nad detetom vézoo

nemesek közönséges, hanem sávoivoy munkát is állítanak elő. Tíz-tizenkét asszony mind az ő számára észreli a fonalat és a műhelyből kikerült vásznat tisztességes használnak adhatja el.

Most vigan folyik a munka, pezsgő élet van a háznál; de nem is énekelni az azóta keserves nótákat.

Szavait ezzel fejezte be: e fordulatot tanító urnak köszönöm, áldja meg érette a jó Isten.

Helyi és vidéki hírek.

— **A dugszadag Sina báró** özvegye, Bellatinez urnője — írja t. levelező — decz. hó 22-én Bécsben 61 éves korában meghalt. Híre jár, hogy végrendeletében jelentékeny örökséget hagyott vejeire, Ipszilanti Igré.

— **Lapunk** a vend szövegnek a magyarral való könnyebb összehasonlíthatósága t. olvasónk könnyebb eligazodhatása végett ezental közhásos alakban fog megjelenni.

— **Előléptetés és kinevezések.** Metzker Máttyás, nmilgru gróf Szápary Géza muraszombati birtokán volt írrok ugyan ide ellenrőrlépettetett elő, Kugler Rafael gazdasági gyakornok pedig hírebe írroká nevezetett ki. — Slebich Ignác muraszombati állami tanító ezen iskolához igazgató-tanítóknak lett kinevezve.

— **Köszönetnyilvánítás.** Tekintetes Horváth György muraszombati ügyvéd ur a barkőci állami iskola azon tanuló számára, kik a magyar nyelvben a legszob emómenetet tanúsított, 6 frtot volt szives ajándékozni, mely hazafias adományért a gondnoksg nevében köszönetet mond

Láng Ignác, tanító.

— **A muraszombati járás területén** 15 különféle egyesület van, illetve volt és pedig: 1. a „Tótsági olvasó-egylet”, székhelye Muraszombati, alakult 1870-ben, megszűnt 1879-ben. 2. a „Muraszombati takszéképítész”, Muraszombati székhelyű 1873-ban alakult. 3. Muraszombati járási tanítókról megalakult 1874-ben. 4. a „Pucziévi kovács, bodnár, asztalos, fazekas, molnár, szabó ipartársulat”, alakult 1875-ben. 5. a „Pucziévi varga, eszmadia, timár ipar-társulat”, alakult 1875-ben. 6. a „Muraszombati Casino” alakult 1878-ban. 7. a „Muraszombati eszmadia ipartársulat”, alakult 1878-ban. 8. a „Felsőpötrézi generésér, szabó, varga, molnár, asztalos, kovács, eszmadia ipartársulat”, megalakult 1880-ban. 9. a Muraszombati izz. jótékony ndgyület, alakult 1882-ben. 10. a „Muraszombati önk. tisztelő-egylet”, alakult 1882-ben. 11. a „Muraszombati izz. temetkezési egylet”, alakult 1884-ben. 12. a „Dóraszegi takszéképítész”, alakult 1884-ben. 13. „Muraszombati dal- és zene-egylet”, alakult 1884-ben.

— **A jövő heti időjárásról.** A jövő hétre eleintén szeles, csapadékokkal (eső, hó) változó idő várható, ezután pedig esendesebb, szárazabb és hidegebb lesz.

— **Sorsvadás.** Az 1865. évben született hadköteles újonczok sorsvadásza a körjegyzők és községi előlőrök jelenlétében 1885. január hó 26-án fog a muraszombati városnál megtörténni.

— **Felkérjük** lapunk t. olvasóit, kik lapunkat megtartani szándékoznak, az előzetesek szives megtételeire, — azok pedig, kik azt előfizetni nem óhajtják, sziveskedjenek lapunkat visszaküldeni, hogy a nyomandó lap-peldányok mennyisége iránt magunknak tájékozást szerzhessünk.

— **Városunk** közönsége null pntek óta egy társulat erőmutatványain gyönyörködik, kikről dacára, hogy mind németek, hébe-korba magyar szót is hallhatni. Tehát itt is haladunk. — Műsoroztuk változatos, és nem tagadhatjuk, hogy látogató-közönsége eddigelle minden alkalommal teljes megelégedéssel hagyta el a termet. A társulat közül legnagyobb elismeréssel emelnek a kis Agátha és Aurelia nővérek, kik bátor magatartásuk és eragódi méltok miatt minden alkalommal színi nem akaró táspsban részesülnek. Jint hírlik, ittműködésük hosszabb időre van tervezve.

— **Rablótámadás.** Kúhár Ferencz tótrócséri lakost null hó 26-án este 10 óra tájban, Martyánézról hazamenet, két egyén a martyánczi plébánia erdőben megtámadta, pénzt követelvéni íle. Ő azonban nem ijedt meg, s elég erővel rendelkezéni egyzser az egyiket, mászsr a máikat lódtotta el magától s bizonyíték szerzése céljából egyikük a kalapja után nyult de csak belését tudta kiszakítani. Állítólag ismeri a jó madarakat!

— **Mi újság Hídelgátón és környékén?** Az ó-dév marad a réginel. Az újév pdig majd csak hó valami ügy. Híla Istennek! az úregek szívesen járnak a templomba, úgy majd szorultságban kiüllesztik a falát. Fele embernek kinn kell maradnia a templom körületén, mert nincs helyük. — A gyermekek pedig örömet járnak az iskolába, úgy majd szintén szétvetik. — Két tanítónak van 210 tanulója. — E hóban három tanuló megbetegedett torokfájásból és bele is halt. Mondják, hogy e betegség differtis. Ezért bezártuk iskolánkat, de a szülők alig várják az időt, hogy az iskola újra megnyitással, mert most van legalkalmasabb ideje a tanulásnak.

Közzgazdasági rovat.

Örvendetes hírrel nyithatjuk meg sorainkat! Legifjabb gróf Bathlyány Zsigmond ur kezdeményezése folytán Furiakovits Zsigmond ur uradalmi intéző összehívta a „Vasmegei Gasdasági egylet” itteni tagjait a czéllal hogy járáns is — ha a czélnak megfelelően tartja — alakítson fiok-egyletet.

A megjelent tagok közül felemlítjük a már nevezettekön kívül: Agnustich Pongrácz, Gótz Ferencz, Horváth Pál, Horváth György, Faschinger József, Kovács Károly, Kirchlnecher Győző, Bácz János, Németh József úrakat, kiknek felkéré-ére Bathlyány gróf ur elfogyalván az elnöki széklet, az ügy fontossága, a közjölét emelése érdekében megfelelő igen szép és szakszertű beszédrel nyitotta meg az étekezetet.

Az elnököl gróf sokkal inkább a tettek embere, mint a szavaké, miért is nem esoda, ha azon előrelékelte gyorsan elérte a kívánt eredményt s így nemsokára Muraszombati és vidékünk is meglesz a „Gazdasági fiok-egylet”.

A czel: a gazdasági egyletek fontossága annyira tisztázott fogalmak, hogy erőll nem is szólnuk, de okvetlen közlőjük a tagok neveit s azon községeiket, kik mint községek képviselők, vagy már belepáltak az egy letbe. Közöljük okulásul és némelyekkel szemben — buzdítással.

Szerkesztői üzenetek.

B. J. Tót-Keresztúr. Köszönöm. Az első figyelmeztetését kötetem, már van emberem. Ki azt feljelszi, a másodikát nem teljesítettem — **B. J. Hídelgát.** Kerek tóbbet! — **B. J. Martyáncz.** Minál előbb! — **H. N. Góderőcz.** A teendő, főmár tisztába vagyunk, most már csak sok munkás-hézz van szű-ségén. — **M. J. Cakortanya.** A je támaszot közzé-nóm. Követni kívánok. — **Sz. N. Németh.** — Egy fesske nem tavasz — egy levél nem l. Dom Várum munkáinak folytatását. — **K. E. Gy.** Márz változtattunk — tán jobban tetszik így? — **Báry.** Köszönöm Gratuláció. — **É. E. Szombathely.** — **M. E. Sz. Gy.** N-Dolincz. — **S. J. K. P. F. Lendv.** — **Cz. R. S. Pucziévi.** — **M. E. Sz. Gy.** — **K. M. Rogácsz.** Köszönettel élőjezgetem.

najbloe napamet. Za drá-tri tje dne je deteta obráz zdrznsjeji zácsao biddi, v szrovem opónasnyí je gvíšno stímanje szkaszuáo. Dùh nyegov je cersztveji, vola nyegra veszlejsi gláz vleni gor' i delavnoszt véksio passivnoszt zadobila. Tá dùhovna stáva sze je zmei kat vidla, kak ozdrávlyene z-velkoga betegá.

Po nisteri lejti szem na cerszti vktiprisso z-onim cslovekom. Komaj szem ga pozno. Sznájszno je bio obleseni i tak gidávro je sztopuao, kak dabi uprav naiso gor pláno-kanýy mestrio.

Sztavo me je. Te mi je nakráteji pripovejdao, kaj od tiszti mao on zse celou nácsisi zsitek má. Zdj trij-estirje deticske prevedno delajo v-nyegroví delavnici, ki nej szamo pronszto, nego i kikecoso pláno posztávlyuo napré. Deszét-dvanászet zszensk v-szigdár nyemi púszta nit i z-delavnice szvoje pláno po lejpm haszki odáva.

Zdj veszelo tessé leut, vrejli zsitek je pri hrámi; od tiszti mao nepopejva vees britki nout.

Recsi szvoje je z-etim dokonesao: tou goszpón vucsiteli nam zahválíti, blagoszlóvi jí noj Boug.

Domácsi i z-vünszki glászi.

— **Dovica toga bogátoga Sina baróna,** goszpodárnica Bóltinez — kak nam tisek — je decz. 22-oga dnéva v Becsi 61-ga leta szvoje sztaroszti mrla. Tak sze glászi, kaj je vu testamáli velko óresoino mihála na zeta, Ipszilanti hercega.

— **Za voto lezsejsega vküpprigláhányá** eti novin szlovensz-koga tála k-vogrszkomi, nas listz po etomoga vu obráski dvó polenk vó-dáváni bode.

— **Pozdigáványe i posztávlyene.** Metzker Máttyás, na mi losztivnoga Szápary Géza grofa szobocskom iményi bodoucsi piszács szo tíl za proutpánzka pozdigánye, Kugler Rafael vórsztva-liszar za na nyih meszta za piszácska posztávlyeni. — Slebich Ignác szobocski viadárszki vucsitel szo k-toj souli za ravnilta posztávlyeni.

— **Zahválíni glász.** Plemeniti goszpón Horváth György szobocski fiskális szo bákoszke viadárszke soulo onim vucenikom, ki vu vogrszkom jeziki nájlépe napréjdéno szkászjo, 6 hraniski daruváli, steri drá nyim ve iméni solszkoga szkrbniksztva zahválí. Láng Ignác, vucsitel.

— **Od vrejmena priszeszínoga tje dne.** Priszesziti tje dne za prva veterno mokro (deszdas i szvoj) premenývájouese vrejmen mámo esakati, steri szo potom na tiho, szúlio i mrlzo obrné.

— **Proszimo** etoga listáz postene cistele, ki té novine zdrzszati seséjo naj kém hitrej napréplacsajo, — kí pa mescejo napréplacsati, naj téj listz nazáj postejo, kaj bom znali vu kelko brojaj bom je vódalvi.

— **Raubarszko gori primányo.** Kúhár Ferencza morászkoga mesztanésra szta preimuóesoga mejszecca 26-ga veszár okouli 10 vóra vu, domouedejryja z-Martyánez dvá csloveka vu martyanzszkoj poposzkoj cerszti gori príjyla, pejeuze zselésiva od nyega. Ali on je nej szo zoszagavsi i z-porednov mooszvoj ládavsi ednouk eduogi, drúgones drúgoga odszobe vkraj vrgáo i faszvedozsztra voto ednomi za kreszák popaduo, ali szamo je zo v znoao vóvtrgnoti. Praj pozna te lejpe fíesse!

— **Ka je nóvoga v-čankovi i okol' Čankove?** V-sztárom leti je pri sztárom osztao. A nóvo leto nam bó kaj nóvoga princszlo. Hvála Bógi! tí sztarejsi radi v-cirkéi hodjo, da je szkor raziszszno. Polojno itúlii mere odvúvna okol nyé sztáré ur nemajo meszta vnyej. — **Ti májsi pa radi v-solo hodjo,** da zo málo neraklézsjio. Dva veszítela máta do 210 solárov. — **Ete mejszecc** zo trije solárie obetazsali i oblezsali na gutanaj szo szpómrlí. Právij, da je toz (dávíeja differtis). Zavolo toga szeno soló zaprlí. Ali sze rodi telje i decz komaj esáljajo vrejmen, da sze soló odpré, ár je zdaj vremen príjčno na vesenyé.

Obszinszko ga vérsztvo tao.

Z-veszelím glászom známo odpréti ete nase redt. Po zacsinyáni toga nájmlyesoga goszpón gróf Bathlyány Zsigmonda szo goszpón Furiakovitch Zsigmond goszpóski dvorszki vktip pozvali. „Vasvármegye-közö vészta túváristva” eti bodouese kotrige za toz czéli volo, ka sze naj nasa biróvíja-járánsi za két dobro szpózna — túdi vjedna na kroszno-túváristvo.

Meditáni vu szpávesi názucesi bodouesini szo zvin tí zse práveni esese tam hitl goszpón Agnustich Pongrácz, Gótz Ferencz, Horváth Pál, Horváth György, Faschinger József, Kovács Károly, Kirchlnecher Győző, Bácz János i Németh József, na ki pronszo goszpón gróf Bathlyány prevézsi preszedszakszki sztolez, szo toga dngovánja znamenitoszti, obszinszko ga bungsoga sztkia ponávlyana sze dosztájajesim jáko lejpm i rzmetim guesom odprli tánavsiványe.

Te preszedszknívájouesi gróf szo doszta-bole esnejeña —, kak rejcsi cslovek, záto je nej eszto, esi je to tánavsiványe hitroma k-czilli prislo i tak nede dugo de Szobota i nyena krajna túd meje „Vészta kroszno túváristvo”.

Czli i vészta túváristva znamenitoszti szo zse natelko ocsesene miszli, ka od toga ni gúcsali nemo, ali gvíšno bomo vóvalávi tí kotrig meca pa one vesznieze, stere kak obszine notri sztopuao ali szo pa zse notri sztopuue vu to túváristvo. Vó mo dávali na ocednejeña i níkim na vrejlszo.

Heti-naptár

1885. évi január 1-től január hó 7-ik napjáig.

Hét napjai	Katholikus és prote-tans naptár	Időjárás	Hold fényváltozásai
Vasárnap	4 B Titusz P.	hideg	
Hétfő	5 Teleszfor	állandó esikorgó	Utoisó negyed
Kedd	6 V Vízkereszti		
Szerda	7 Bálint	hideg időt várhatunk	8-án, 4 óra 54 pkor
Csütörtök	8 Szörény		
Péntek	9 Júlían	Utoisó negyed	reggel
Szombat	10 Róm Pál	4 óra 23 perc regg.	

Felélős szerkesztő: **Takács R. István.**

Értekezlet napoként d. e. 10-11-ig.

Kiadó-laptulajdonos: **G r ú n b a u m M.**